

- 2) Článek 8 odst. 1 nařízení č. 2201/2003 musí být vykládán v tom smyslu, že pro účely určení obvyklého bydliště dítěte není vazba založená na státní příslušnosti matky a jejím bydlišti před uzavřením manželství v členském státě soudu, u něhož byl podán návrh ve věcech rodičovské zodpovědnosti, relevantní, zatímco skutečnost, že se nezletilé dítě narodilo v tomto členském státě a má jeho státní příslušnost, je pro tento účel nedostatečná.
- 3) V případě, že není žádný soud členského státu příslušný k rozhodnutí o návrhu na zrušení manželského svazku podle článků 3 až 5 nařízení č. 2201/2003, musí být článek 7 tohoto nařízení ve spojení s článkem 6 tohoto nařízení vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že odpůrce v původním řízení je státním příslušníkem jiného členského státu, než je stát soudu, u něhož bylo zahájeno řízení, brání použití ustanovení o zbytkové příslušnosti v tomto článku 7 k tomu, aby byla založena příslušnost tohoto soudu, nebrání však tomu, aby soudy členského státu, jehož je žalovaný státním příslušníkem, byly příslušné k projednání takového návrhu podle vnitrostátních pravidel příslušnosti tohoto členského státu.

V případě, že žádný soud členského státu není příslušný k rozhodnutí o návrhu ve věci rodičovské zodpovědnosti na základě článků 8 až 13 nařízení č. 2201/2003, musí být článek 14 tohoto nařízení vykládán v tom smyslu, že skutečnost, že odpůrce v původním řízení je státním příslušníkem jiného členského státu, než je stát soudu, u něhož bylo zahájeno řízení, nebrání použití ustanovení o zbytkové příslušnosti v tomto článku 14.

- 4) Článek 7 nařízení č. 4/2009 musí být vykládán v tom smyslu, že:

- v případě, že se obvyklé bydliště všech účastníků sporu ve věcech vyživovacích povinností nenachází v členském státě, může být ve výjimečných případech konstatována příslušnost založená na *foru necessitatis* podle tohoto článku 7, jestliže žádný soud členského státu není příslušný podle článků 3 až 6 tohoto nařízení, jestliže řízení nelze rozumně zahájit nebo vést ve třetím státě, k němuž má daný spor úzkou vazbu, nebo v něm není možné, a jestliže tento spor má dostatečnou vazbu na členský stát, u jehož soudu byl podán návrh;
- k tomu, aby bylo možné ve výjimečných případech mít za to, že řízení nelze rozumně zahájit nebo vést ve třetím státě, je třeba, aby na základě podrobné analýzy okolností uvedených v jednotlivých případech byl přístup ke spravedlnosti v tomto třetím státě z právního nebo faktického hlediska narušen, zejména uplatněním diskriminačních procesních podmínek nebo podmínek, které jsou v rozporu se základními zárukami spravedlivého procesu, aniž je vyžadováno, aby účastník řízení, který se dovolává uvedeného článku 7, musel prokázat, že podal u soudů téhož třetího státu bezvýsledně návrh na zahájení řízení nebo se o to pokusil, a
- k tomu, aby bylo možné mít za to, že spor musí vykazovat dostatečnou vazbu na členský stát, u jehož soudu byl podán návrh, je možné vycházet ze státní příslušnosti jednoho z účastníků řízení.

(¹) Úř. věst. C 423, 7.12.2020.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 1. srpna 2022 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Landgericht Hannover – Německo) – Landkreis Northeim v. Daimler AG

(Věc C-588/20) (¹)

(„Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce – Hospodářská soutěž – Kartelové dohody – Článek 101 SEU – Žaloby o náhradu škody v případě porušení právních předpisů Evropské unie o hospodářské soutěži – Rozhodnutí Evropské komise, kterým se konstatuje protiprávní jednání – Postup při narovnání – Produkty, kterých se dotklo protiprávní jednání – Specializovaná nákladní vozidla – Nákladní vozidla na svoz komunálního odpadu“)

(2022/C 408/10)

Jednací jazyk: němčina

Předkládající soud

Landgericht Hannover

Účastníci původního řízení

Žalobce: Landkreis Northeim

Žalovaná: Daimler AG

za účasti: Iveco Magirus AG, Traton SE, právní nástupkyně společností MAN SE, MAN Truck & Bus a MAN Truck & Bus Deutschland GmbH; Schönackers Umweltdienste GmbH & Co. KG

Výrok

Rozhodnutí Evropské komise ze dne 19. července 2016 – C(2016) 4673 final – týkající se řízení podle článku 101 [SFEU] a článku 53 Dohody o EHP (věc AT.39824 – Nákladní vozidla) musí být vykládáno v tom smyslu, že produkty, na které se vztahuje kartel, zjištěné v tomto rozhodnutí zahrnují také specializovaná nákladní vozidla včetně nákladních vozidel na svoz komunálního odpadu.

(¹) Úř. věst. C 53, 15.02.2021.

Rozsudek Soudního dvora (prvního senátu) ze dne 8. září 2022 (žádost o rozhodnutí o předběžné otázce Tallinna Halduskohus – Estonsko) – AS Lux Express Estonia v. Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

(Věc C-614/20) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Nařízení (ES) č. 1370/2007 – Veřejné služby v přepravě cestujících po železnici a silnici – Povinnost přepravovat určité kategorie cestujících bezplatně, stanovená obecnými pravidly – Povinnost příslušného orgánu poskytnout provozovatelům kompenzaci za veřejné služby – Metoda výpočtu“)

(2022/C 408/11)

Jednací jazyk: estonština

Předkládající soud

Tallinna Halduskohus

Účastníci původního řízení

Žalobkyně: AS Lux Express Estonia

Žalovaný: Majandus- ja Kommunikatsiooniministeerium

Výrok

1) Článek 2 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1370/2007 ze dne 23. října 2007 o veřejných službách v přepravě cestujících po železnici a silnici a o zrušení nařízení Rady (EHS) č. 1191/69 a č. 1107/70, ve znění nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/2338 ze dne 14. prosince 2016,

musí být vykládán v tom smyslu, že

pod pojem „závazek veřejné služby“ uvedený v tomto ustanovení spadá povinnost podniků zajišťujících na území dotyčného členského státu veřejnou službu v přepravě po silnici a po železnici, která je stanovena vnitrostátním právním ustanovením, přepravovat bezplatně a bez nároku na kompenzaci od státu určité kategorie cestujících, zejména pak děti v předškolním věku a určité kategorie zdravotně postižených osob.

2) Článek 3 odst. 2 a čl. 4 odst. 1 písm. b) bod i) nařízení č. 1370/2007, ve znění nařízení 2016/2338,

musí být vykládány v tom smyslu, že

příslušné orgány jsou povinny poskytnout podnikům zajišťujícím na území dotyčného členského státu veřejnou službu v přepravě po silnici a po železnici kompenzaci za čisté finanční dopady, pozitivní nebo negativní, na náklady a příjmy, které vznikly při plnění povinnosti, která byla těmto podnikům uložena obecným pravidlem, přepravovat bezplatně určité kategorie cestujících, zejména pak děti v předškolním věku a některé kategorie zdravotně postižených osob.